

- Bedre enn noen gang

Om stormene har lagt seg, er ikke det ensbetydende med laber ro og kjedelig konsensus. Motsetninger og uenighet om faglige spørsmål er fine saker, og bør løftes fram i lyset, mener instituttleder Siri Erika Gullestad, og ser framtida lyst i møte.

TEKST:

Astri Vannebo

FOTO:

Arne Olav Hageberg

PUBLISERT 5. november 2009

- Gratulerer med jubileet! Lever hundreåringen stadig i beste velgående?

- Ja, det vil jeg si. Vi har aldri, tror jeg, vært bedre enn nå. Siden starten har vi vært igjennom en formidabel vekst, med utvikling av profesjonsstudiet, bachelor, master og doktorgrad. Vi var igjennom en revideringsprosess som innebar en svær mobilisering for å få gjennomtenkt hele utdanningen, og vi har aldri hatt et mer sammenhengende studieprogram. Også bachelor- og masterstudiene har vært revidert. Vi har en stor søkning, og vi har sterke forskningsmiljøer.

- Det sies at stormene fra seksti- og syttitallet har lagt seg?

- De samme faglige motsetningene har vi den dag i dag, noe som også framgår av jubileumsboken vår *Klinikk og laboratorium. Psykologi i 100 år*. En stor del av denne

omfatter paradigmedebatter, som kanskje har levd litt i skjul på kontorene, men som vi i dag ønsker å løfte fram i lyset. Et mål har vært «å få gespenstene ut av skapet». Det finnes ulike spor i psykologien – og ulike forskningstradisjoner. Dette er det bare å prise, som bidrag til et levende fag. Jeg tror på en kollegial kultur som ikke blir destruktiv, men heller dialogisk.

Det er ikke noe poeng i å legge lokk på uenigheter.

– Hvilke er de største utfordringene for instituttet framover?

– Da jeg overtok som leder for to år siden, hadde instituttet et betydelig økonomisk underskudd, som blant annet skyldtes nedskjæringer i budsjetterammer. Å få budsjettet i balanse og under kontroll er fortsatt en utfordring. Men det skal vi klare! Vi ønsker også å ha ledende forskningsmiljøer på de områdene vi prioriterer. Når det gjelder profesjonsstudiet, ser vi en økende grad av kompleksitet i samfunnet, og ønsker å gi våre studenter faglig og menneskelig kompetanse til det å gå inn i møter med mennesker, med en evne til å føre en åpnende samtale, som gjør at den andre uforstilt kan komme fram med seg og sitt.

– Imøtekommer instituttet forventningene om lavterskeltilbud?

– I høstens to dager lange profesjonsrådsmøte så vi alle en felles utfordring: Er studentene godt nok skodd til å dekke det lavterskeltilbudet samfunnet etterspør? Grunnet det nevnte underskuddet har vi måttet kutte en del praksiselementer, som vi nå vil gjeninnføre. Denne førstelinjepraksisen vil klart bidra til å gjøre studentene mer forberedt på det området. Samtidig gjenstår et arbeid med å gi deler av slik praksis et godt teoretisk fundament.

– Den gode profesjonsutdanning?

– Psykologi er i dag et populært fag. Også andre institusjoner ønsker å utvikle sitt tilbud i psykologi. Da må en spørre: Hva trengs for å gi en god profesjonsutdanning? Vi har en modell, med et seksårig samlet løp, som omfatter basal forskningsbasert kunnskap integrert med praksis og ferdigheter. Vi utdanner ikke én spesifikk psykologtype. Vi ønsker at våre kandidater skal ha kontakt med hele kompleksiteten innenfor faget. En som bidrar med selvstendig tenkning, klinisk kompetanse og forskningsbaserte kunnskaper – og som har kompetanse for å gå ut i samfunnet og ta ledende faglig ansvar.

– Hvordan er den perfekte psykologstudent?

– Det er et vanskelig spørsmål, for det reiser problemet om spesifikke personlighetsmessige forutsetninger for å være psykolog. Man kan nok få slike tanker. Men de er vanskelige å konkretisere, og vi må sette vår lit til at utdanningen er det sentrale for å bli psykolog. Det vi ønsker oss av studenter, er selvstendighet, en evne til kritisk tenkning og trygghet nok til å kunne artikulere egne synspunkter. Som professor i klinisk psykologi, som er mitt virke, er jeg opptatt av at profesjonsstudiet skal kunne sette kandidatene i stand til å bruke seg selv som instrument i den emosjonelle, og menneskelig sett utfordrende, behandlingssituasjonen. Det innebærer også en evne til

åpenhet, en evne til å se sine egne begrensninger i møte med pasientene, uten å bli defensiv. For å bli en god psykolog kreves en internalisering av begreper og forståelsesmåte, faget må bli ens eget. Her ser vi forskjeller mellom studentene. Når det gjelder masterstudentene, ønsker vi oss selvsagt de glitrende forskerspirene og de analytiske begavelsene.

– Hadde du selv en spennende studietid?

– Jeg syntes det var flott å være student. Riktignok hadde jeg et helt annet studietilbud enn dagens studenter, og ja, jeg tror dagens tilbud er bedre enn på min tid, men den friheten jeg følte til å velge, tiltalte meg. I dag snakker studentene om «skolen». Det gjør meg betenkt. Vi hadde som studenter mye mer ansvar for egen læring. Dette er noe vi diskuterer mye: Er det for *mye* obligatorisk undervisning? Får studentene for *lite* rom til å fordype seg på egen hånd?

– Har det vært et morsomt jubileumsår for deg som leder?

– I alle fall utfordrende! Vi har hatt jubileumsutstilling, stor jubileumsmarkering – og fest! Jeg er veldig stolt av at vi kom i havn med vår jubileumsbok. Beslutningen ble tatt ganske sent, så det førte til en enorm mobilisering blant de ansatte. De sluttet helhjertet opp om den. Vi satte oss ikke som mål å skrive instituttets historie, men ønsket mer å presentere problemer av grunnleggende vitenskapelig karakter og skillelinjer i klinisk psykologi, som for eksempel spørsmålet om diagnoser som verktøy. Her har bidragsyterne vært noe ulikt posisjonert, og det har vært, ja, morsomt å følge prosessen, som også bidro til en god «vi-følelse» ved instituttet. Sånn sett anbefaler jeg alle å bli 100 år!

– Hva har du lovt deg selv å rekke før jul?

– Jeg har ikke lovt meg selv noe som helst. Jeg tror ikke det er så lurt å love seg selv så mye.

– Etter viraken i 2009 blir 2010 kanskje en nedtur. Noen skyer i sikte?

– Snarere motsatt! Gjennom 2008 og 2009 har vi gjennomført tidenes innstrammingspakke for å komme i økonomisk balanse. Nå ser det ut til at det underskuddet vi bærer med oss videre inn i 2010, blir mindre enn antatt. Sånn sett byr 2010 heller på en opptur. Nå kan vi igjen sette av penger til forskning, og vi kan komme i gang med å gjenoppbygge praksisopplegget for studentene, som med god grunn har klagd på manglende praksis. Mitt hjerte har virkelig blødd under dette. Jo, 2010 blir helt klart en opptur for Psykologisk institutt.

Teksten sto på trykk første gang i Tidsskrift for Norsk psykologforening, Vol 46, nummer 11, 2009, side 1088-1089

TEKST:

Astri Vannebo, JournalistMaster of Management

FOTO:

Arne Olav Hageberg